

Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας: Ο κόσμος μας έχει ανάγκη από ιλαρούς δότες αγάπης, αισιοδοξίας, ενθαρρύνσεως και αγάπης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου στη Μάστρο Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 27 Οκτωβρίου 2024, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#).

«Η ελεημοσύνη αποτελεί εντολή μεγάλη, που δεν μπορούμε και δεν πρέπει να αγνοήσουμε, ιδιαίτερα, μάλιστα, σε μια εποχή σαν την δική μας, εποχή γεμάτη αδικία, ανισότητα και πολύ πόνο. Περισσότερο όμως από την ελεημοσύνη των υλικών πραγμάτων, ο κόσμος μας έχει ανάγκη από ιλαρούς δότες αγάπης, αισιοδοξίας, ενθαρρύνσεως και αγάπης. Τέτοιους χαρούμενους ανθρώπους, μόνο η σχέση με τον Χριστό μπορεί να διαμορφώσει και τέτοιοι άνθρωποι, μας καλεί ο απόστολος Παύλος να γίνουμε. Άνθρωποι πρωτοπόροι προς την δημιουργία ενός άλλου, ανθρωπινότερου και πιο χαρούμενου κόσμου», είπε μεταξύ άλλων στο

κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω ολόκληρο το κήρυγμα του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας:

«Η σημερινή αποστολική περικοπή μας ταξιδεύει για μία ακόμη φορά στην Κόρινθο, την μεγάλη και πλούσια αυτή πόλη που αποτέλεσε, στα χρόνια του Χριστού, μία μητρόπολη χλιδής και ένα σταυροδρόμι θρησκειών και φιλοσοφικών ρευμάτων. Την πόλη αυτή, ο απόστολος Παύλος την φρόντισε πολύ, καθώς γνώριζε πως η νεοσύστατη Εκκλησία της Κορίνθου θα είχε να αντιμετωπίσει μεγάλους πειρασμούς. Τέτοιοι πειρασμοί ήταν η χαλαρότητα των ηθών αλλά και η πανσπερμία διαφόρων διδασκαλιών, οι οποίες ήταν βέβαιο πως διαρκώς θα απειλούσαν την γνήσια πίστη του Χριστού και των αποστόλων Του.

Εκτός απ' όλα αυτά, ο μεγάλος απόστολος γνώριζε πως και εδώ, οι Χριστιανοί, οι προερχόμενοι από την εβραϊκή θρησκεία, αυτούς που ονομάζουμε «Ιουδαίζοντες», θα συνέχιζαν να επιμένουν πως δεν μπορεί κάποιος να γίνει Χριστιανός, εάν πρώτα δεν ασπαστεί τον ιουδαϊκό νόμο. Την άποψη αυτή, ο απόστολος Παύλος θεωρούσε εντελώς αντίθετη με την ουσία της διδασκαλίας του Κυρίου μας.

Το θέμα της σημερινής αποστολικής περικοπής είναι η ελεημοσύνη. Αφορμή για να αναφερθεί ο άγιος απόστολος στο θέμα αυτό ήταν οι μεγάλες ανάγκες που είχε η Εκκλησία των Ιεροσολύμων. Πέραν όλων των άλλων, ο Παύλος φρόντιζε διαρκώς να απευθύνεται προς τις άλλες Εκκλησίες, ιδιαίτερα προς εκείνες που είχαν μεγαλύτερη οικονομική άνεση, όπως η Εκκλησία της Κορίνθου, ώστε να ενισχύουν τους φτωχούς αδελφούς στα Ιεροσόλυμα.

Με αυτή την αφορμή, ο Παύλος βρίσκει την ευκαιρία να τονίσει την πολλή μεγάλη σημασία της ελεημοσύνης. Στην αρχή της περικοπής, με τρόπο επιγραμματικό, ο απόστολος Παύλος διδάσκει τους Κορινθίους, αλλά και κατ' επέκτασιν όλους εμάς, πως, εκείνος που με απλοχεριά μοιράζεται τον πλούτο του, με την ίδια απλοχεριά θα δεχθεί και τις δωρεές του Θεού: «Πρέπει να ξέρετε», γράφει ο Παύλος, «πως, όποιος σπέρνει με φειδώ, (δηλαδή με τσιγγουνιά), θα έχει λίγη σοδειά• κι όποιος σπέρνει απλόχερα, η σοδειά του θα είναι άφθονη».

Μα τότε, ίσως κάποιοι αναρωτηθείτε, αποτελεί άραγε η ελεημοσύνη υπόθεση ανταλλαγής; Περιμένει ο Θεός την δική μας ελεημοσύνη, προκειμένου να ρυθμίσει τις δικές Του δωρεές προς εμάς; Και τί αξία θα είχε μία τέτοια ελεημοσύνη, αν δεν γίνεται από ανιδιοτέλεια αλλά από την προσδοκία μιας ανταποδόσεως εκ μέρους του Θεού;

Απάντηση στην εύλογη αυτή αμφιβολία μας δίνει το Ευαγγέλιο του Λουκά και συγκεκριμένα, η παραβολή του Σπορέα. Όπως, λοιπόν ο καλός σπορέας σπέρνει τον σπόρο παντού στο χωράφι του, έτσι και οι δωρεές του Θεού σπέρνονται αδιακρίτως στο έδαφος της καρδιάς όλων, ανεξαιρέτως, των ανθρώπων. Δεν θα πάρουν όμως όλοι ίδια ποσότητα καρπού! Γιατί, άραγε; Διότι, όπως η καρποφορία της σποράς εξαρτάται από την κατάσταση του εδάφους στο οποίο έπεσε, έτσι και η καρποφορία των δωρεών του Θεού εξαρτάται από την κατάσταση της καρδιάς, η οποία την δέχτηκε.

Για τον απόστολο Παύλο, λοιπόν, η ελεημοσύνη, πέρα από το ότι στηρίζει τον φτωχό, απελευθερώνει τον άνθρωπο από τον εγωισμό και την εξάρτησή του από τα υλικά αγαθά. Η ελεημοσύνη μαλακώνει το έδαφος της ψυχής, ώστε ο σπόρος των δωρεών του Θεού να καρπίσει. Ο ελεήμων άνθρωπος μιμείται τον Δημιουργό Θεό του ελέους και της χάριτος και, σταδιακά, οδηγείται προς το καθ' ομοίωσιν μαζί Του.

Η φιλεύσπλαχνη καρδιά, ελεύθερη πλέον από τον ατομισμό και την εγωπάθεια, προσφέρει χώρο, ώστε μέσα της να κατοικήσει ο Θεός. Αυτή ακριβώς η παρουσία αποτελεί πηγή άρρηκτης χαράς, η οποία συνοδεύει την ελεημοσύνη. Τότε ακριβώς, αποκαλύπτεται στον άνθρωπο η επουράνια πατρική αγάπη.

«Ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός», διδάσκει ο Παύλος. Δηλαδή, εκείνος που δίνει με χαρά, αισθάνεται ολοζώντανη την αγάπη του Θεού.

Το υπέροχο αυτό χωρίο αποτελεί και την προστασία μας, διότι μας υπενθυμίζει

πως η ελεημοσύνη είναι πιθανόν να προέρχεται από μία ψυχή, η οποία είναι ακόμη μπλεγμένη στα πάθη. Ένας άνθρωπος ελεεί, κατά βάθος όμως μπορεί να επιδιώκει τον έπαινο των ανθρώπων. Ένας άλλος άνθρωπος ελεεί, η πράξη του όμως αυτή μπορεί να τον γεμίζει με υπερηφάνεια και ματαιοδοξία. Ένας άλλος άνθρωπος ελεεί, ίσως, όμως, μόνο από θρησκευτικό καθήκον και την ανάγκη να κερδίσει την εύνοια του Θεού. Μέσα του, όμως, η αγάπη για τα υλικά πράγματα που αποχωρίζεται, τον γεμίζει λύπη.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο άνθρωπος, έστω και αν λέγεται «χριστιανός», ενεργεί ως Φαρισαίος, ο οποίος καταθέτει τις καλές του πράξεις και ζητά από τον Θεό την ανταμοιβή του.

Πόσο όμως απελευθερωτικός είναι ο λόγος του αποστόλου Παύλου: «Ο καθένας», λέει, «ας δώσει ό,τι του λείπει η καρδιά του χωρίς να στενοχωριέται η να εξαναγκάζεται».

Ο κόσμος μας, ημέρα με την ημέρα, σφουγγίζει το αίμα των πληγών του και θρηνεί επάνω σε ερείπια. Οι τραγωδίες που καθημερινά φτάνουν στις οθόνες μας αποτελούν καρπούς της φιλαυτίας, της σκληροκαρδίας και της προσκολλησεως της ανθρώπινης ψυχής στις μάταιες χαρές που προσφέρουν τα υλικά πράγματα. Βάλαμο στις πληγές του κόσμου μπορούν να προσφέρουν μόνον υπάρξεις μεταμορφωμένες και εξαγιασμένες.

Η ελεημοσύνη, πέρα από την πρακτική της ωφέλεια, αποτελεί και ένα κεφαλαϊώδους σημασίας γύμνασμα της καρδιάς μας, το οποίο είναι σε θέση να μεταμορφώσει την ύπαρξή μας. Με αυτήν, απελευθερωνόμαστε από την αρρωστημένη προσκόλληση στον πλούτο, η οποία είχε δηλητηριάσει και την ψυχή του άφρονα πλουσίου της παραβολής. Εκείνος, όσα κι αν είχε, τόσο και γύρευε περισσότερα κι όσο πλούτιζε, τόσο αγωνιούσε και φοβόταν μήπως και στερηθεί τον πλούτο του.

Σήμερα όμως, ο απόστολος Παύλος, ο τόσο πλουσιοπάροχα ευεργετημένος από τον Εσταυρωμένο, έρχεται να μας καθησυχάσει και να μας αναπαύσει με λόγο που φτάνει έως τα βάθη της καρδιάς μας: «Ο Θεός», γράφει στους Κορινθίους, «έχει τη δύναμη να σας χορηγήσει πλουσιοπάροχα κάθε δωρεά, ώστε να είστε πάντοτε σε όλα τελείως αυτάρκεις και να δίνετε με το παραπάνω για κάθε καλό σκοπό».

Η ελεημοσύνη αποτελεί εντολή μεγάλη, που δεν μπορούμε και δεν πρέπει να αγνοήσουμε, ιδιαίτερα, μάλιστα, σε μια εποχή σαν την δική μας, εποχή γεμάτη αδικία, ανισότητα και πολύ πόνο. Περισσότερο όμως από την ελεημοσύνη των υλικών πραγμάτων, **ο κόσμος μας έχει ανάγκη από ιλαρούς δότες αγάπης, αισιοδοξίας, ενθαρρύνσεως και αγάπης.** Τέτοιους χαρούμενους ανθρώπους,

μόνο η σχέση με τον Χριστό μπορεί να διαμορφώσει και τέτοιοι άνθρωποι, μας καλεί ο απόστολος Παύλος να γίνουμε. Άνθρωποι πρωτόποροι προς την δημιουργία ενός άλλου, ανθρωπινότερου και πιο χαρούμενου κόσμου».

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)